

16 – Vukovar-Srijem distrikt

Vukovar-Srijem County er opkaldt efter byen [Vukovar](#) med samme navn og regionen [Syrmien](#), er det østligste kroatiske [amt](#).

Det omfatter de østlige dele af regionen Slavonien og de vestlige dele af regionen Syrmien, såvel som det nedre [Sava](#) -flodbassin, [Posavina](#) og [Donau](#) -flodbassinet [Podunavlje](#).

På grund af de overlappende definitioner af geografiske regioner opdeler division på Slavonien og Syrmien amtet omtrent lodret i den nordvestlige og sydøstlige halvdel, mens divisionen på Posavina og Podunavlje deler det vandret på den nordøstlige og sydvestlige halvdel.

Amtets hovedsæde er i [Vukovar](#), en by ved [Donau](#) -floden, mens dens største by og økonomiske og transportmæssige centrum er i [Vinkovci](#), by med 33.328 indbyggere.

Vinkovci tjente som et midlertidigt de facto sæde for amtet under den kroatiske uafhængighedskrig med nogle institutioner, der stadig var tilbage i byen fra 2020.

I 2011 var hele amtets befolkning 180.117. Bortset fra Vukovar og Vinkovci er bebyggelser med bystatus [Ilok](#), [Otok](#) og [Županja](#). Vukovar-Srijem County er etnisk mest forskelligartet amt i Kroatien med kroatisk flertal og betydelige [serbere](#), [ungarske](#), [pannoniske rusyner](#), [bosniske](#), [ukrainske](#) og [slovakiske](#) samfund.

Amtet var en af de mest berørte regioner af den kroatiske uafhængighedskrig og tilhører i dag gruppen af de mindst udviklede amter i Kroatien, hvor en betydelig del af det er klassificeret som [områder med særlig statslig bekymring](#).

Navnet på Vukovar-Srijem-amtet er afledt af navnet på dets sædeby Vukovar og det kroatiske standardnavn på regionen [Syrmien](#). Navnet er dannet ud fra det besiddende adjektiv for de to eponyme med bogstavelig engelsk oversættelse er Vukovarian-Syrmian County.

Det større historiske [Syrmia-amt](#) dækkede også store dele af det moderne Serbien og den østligste del af [Brod-Posavina-amtet](#).

Under Anden Verdenskrig var regionen en del af den uafhængige nazistiske marionetstat Kroatien, for det meste inden for [Vuka County](#), med sydlige dele inden for [Posavje County](#) .

Dukkestaten og de nazistiske styrker førte en kriminel politik for holocaust, folkedrab på serbere i den uafhængige stat Kroatien og romani-folkemord ved ødelæggelse af Vinkovci-synagogen, ødelæggelse af Vukovar-synagogen, Dudik-drab, Ivanci-massakren og andre forbrydelser i regionen.

Jugoslaviske partisaner, Europas mest effektive modstandsbevægelse mod akse, var aktiv ved [Fruška Gora](#) - bjerget og i landsbyer langs Zagreb-Beograd jernbane (i dag M105 jernbane).

Regionen blev befriet, efter at den syrmiske front blev brudt.

I perioden med den socialistiske republik Kroatien blev Vukovar et vigtigt industrielt centrum. I en lang periode under Den Socialistiske Republik Kroatiens eksistens, var området i det moderne amt organiseret i tre kommuner Vinkovci, Vukovar og Županja.

På det tidspunkt var kroatiske kommuner i gennemsnit betydeligt større enheder (både i territorium og befolkning) end nutidige kommuner i Kroatien.

Slaget [ved Vukovar](#) var en 87-dages belejring af Vukovar af den jugoslaviske folkehær (JNA), støttet af forskellige paramilitære styrker fra Serbien, mellem august og november 1991.

Før den kroatiske uafhængighedskrig var barokbyen et velstående blandet samfund af kroater, serbere og andre etniske grupper. Da Jugoslavien begyndte at bryde op, begyndte Serbiens præsident [Slobodan Milošević](#) og Kroatiens præsident [Franjo Tuđman](#) at føre nationalistisk politik.

I 1990 blev et væbnet oprør startet af kroatisk-serbiske militser, støttet af den serbiske regering og paramilitære grupper, som erobrede kontrollen over serbisk-befolkede områder i Kroatien.

Slaget ved Borovo Selovar er et af de første væbnede sammenstød, som førte til krigen.

På trods af slaget udviklede begivenhederne sig i Østslavonien langsommere end i Krajina og var under meget stærkere og mere direkte indflydelse fra centralregeringen i Beograd.

De førte imidlertid til etableringen af selvudråbte SAO Østslavonien, Baranja og Vestsyrmien, som efterfølgende sluttede sig til den også selverklærede Republik Serbiske Krajina.

Regionen blev etnisk rensset for dens kroatiske og nogle andre ikke-serbiske befolkninger, hvilket førte til nogle af de mest alvorlige krænkelser af menneskerettighederne, herunder Erdut-drab, Lovas-drab, Dalj-massakren, Tovarnik-massakren, Vukovar massakre og andre forbrydelser.

Inden for Republikken Serbiske Krajina var der ingen direkte fysisk forbindelse mellem Krajina og Østslavonien, og senest i 1994 var der effektiv løsrivelse og skisma mellem bleg-alignet og mere hårdfør Knin - administration og mere kompromitterende og Beograd-alignet Vukovar-administration.

Komplet militært nederlag af Krajina under Operation Storm og opfattelsen af, at lignende eller mere ødelæggende skæbne kan følge op i Østslavonien, har øget villigheden til at gå på kompromis og engagement på alle sider for at forfølge en fredelig løsning af konflikten.

Som et resultat af krigen blev Vukovar kendt i de fleste kroatiske samfund som *Heltebyen* og er i dag en almindelig følelsesmæssig patriotisk eller nationalistisk reference, der officielt mindes som en helligdag for Remembrance Day den 18. november.

Vukovar-Srijem County ligger i den fjerneste nordøstlige del af Kroatien, i regionerne i det østlige [Slavonien](#) og det vestlige [Syrmien](#). Amtets samlede areal er 2.454 km².

To store floder løber gennem amtet, [Donau](#) og [Sava](#), og to mindre floder, [Bosut](#) og [Vuka](#).

Bosut er en biflod til Sava-floden, mens Vuka er en biflod til Donau. Små Bosut-bifloder i [Spačva-bassinet](#) på vandlandet er [Spačva](#) og [Studva](#).

Amtets højeste punkt er Čukala på [Fruška Gora](#), på 294 meter (965 ft), og dets laveste punkt er på Spačva-floden på 78 meter inden for Spačva-bassinet.

Vukovar-Srijem County har et moderat kontinentalt klima med et årligt gennemsnit på 11 °C. Amtet har en gennemsnitlig årlig nedbør på 650 mm i øst, op til 800 mm i vestlige dele.

Vukovar-Srijem-amtet grænser op til [Osijek-Baranja-amtet](#) mod nord og vest, [Brod-Posavina-amtet](#) mod vest, den bosniske og hercegovinske del af [Republika Srpska](#) mod syd og sydvest og [Brčko-distriktet](#) mod syd, [kantonen Posavina](#) mod syd. Vest og det [serbiske Srem](#) -distrikt mod sydøst og [det sydlige Bačka](#) -distrikt mod nordøst.

Den kroatiske regering har krav på [øerne Šarengrad](#) og [Vukovar](#) ved Donau-floden, som er under serbisk kontrol.

Befolkningen i Vukovar-Srijem County på tidspunktet for folketællingen i 2011 var 179.521, hvilket gør det til det 7. mest folkerige amt i Kroatien. Historisk set var befolkningen højest i 1991, da den toppede med lidt over 230 tusinde indbyggere.

I følge folketællingen i 2001 udgør kroater med 160.227 individer 78,27% af amtets hele befolkning.

Etniske [serbere](#) er den største etniske minoritet med 15,45% eller 31.644 individer.

Andre etniske grupper er [ungarere](#) 2.047 (1 %), [Rusyns](#) 1.796 (0,88 %), [slovakker](#) 1.338 (0,65 %), [bosniakker](#) 1.138 (0,54 %).

Det største ungarske samfund er i [Tordinci](#) (18% af den samlede befolkning i kommunen), for Rusyns er [Bogdanovci](#) (23%), og for bosniakker er [Gunja](#) (34%), mens 78% af den samlede slovakiske befolkning i amtet bor i [Ilok](#).

Vukovar-Srijem County er ifølge folketællingsdata det amt med den højeste procentdel af etniske ikke-kroater i hele landet. Serbere er det største minoritetssamfund efterfulgt af ungarere, rusynere, slovakker og bosniakker.

Området i det moderne Vukovar-Srijem County oplevede et antal spontane eller statsorganiserede frivillige og ufrivillige bølger af voldelig og fredelig emigration, immigration og politisk motiveret befolkningsforøgelse.

Medlemmer af samme etniske gruppe ud over social klasse kan ofte adskille sig efter den tid, de har tilbragt i regionen (autoktone eller nye og relativt nye samfund) og oprindelsessted.

Mange af landsbyerne i amtet er resultatet af kolonisering. Blandt andet støttede Østrig-Ungarn koloniseringen af [Mikluševci](#) og [Petrovci](#), protestantiske tyskere bosatte sig i [Banovci](#), [Jugoslavien](#) støtte kolonisering af [Karadžičevo](#), Anden Verdenskrig marionet Uafhængig stat Kroatien etablerede landsbyen [Bokšić](#), Socialistiske Føderale Republik Jugoslavien støttede genbosættelse af Anden Verdenskrig forfulgte serbiske samfund fra Bosnien-Hercegovina og Dalmatien i regionen.

Den kroatiske uafhængighedskrig repræsenterer en af de sidste store demografiske udviklinger i regionen. Kroatiske samfund blev oprindeligt fordrevet fra det selverklærede [SAO Østslavonien, Baranja og Vestsyrmien](#).

Efter Operation Flash bosatte serbiske flygtninge fra det vestlige Slavonien sig i regionen, men de fleste af dem sammen med nogle af de lokale emigrerede under og efter reintegrationsprocessen. Efter krigen organiserede den kroatiske stat tilbagevenden af udviste kroater og sørgede for boliger til et betydeligt antal etniske kroatiske flygtninge fra Bosnisk [Posavina](#), som blev en del af [Republika Srpska](#).

I amtet ligger følgende større byer:

- [Byen Vukovar](#)
- [Byen Vinkovci](#)
- [Byen Zupanja](#)
- [Byen Ilok](#)
- [Byen og øen Otok](#)

Byen Vukovar

Vukovar er en by i det østlige Kroatien, med et indbyggertal på 24.938 (2015). Byen ligger ved grænsen til nabolandet Serbien. I byen løber floden Vuka sammen med Donau.

Den første stavelse "Vuk" er afledt af floden Vuka. Den anden stavelse "var" er ungarsk for "borg" eller "by". Oversat betyder navnet "byen ved Vuka". Flodens navn Vuka er afledt af det sydslaviske ord "vuk" som betyder ulv.

Under [Vukovar-slaget](#) i efteråret 1991, som var en del af Kroatien-krigen, blev byen belejret og beskudt i 87 døgn af [serbiske](#) styrker. Byen var nærmest helt ødelagt, da den faldt 18. november 1991.

Vukovar var en statelig by med flotte bygninger fra den habsburgske periode. Den jugoslaviske hær (JNA) brugte "Groznyj-metoden". I en måned hamrede artilleriet løs og reducerede byen til en "ruin".

Den 19. november 1991 tog enheder fra den jugoslaviske hær JNA under ledelse af den nu krigsforbrydertiltalte Mile Mrkšić kontrollen over sygehuset i Vukovar.

Sygehusets ledelse og en del ansatte blev indkaldt til et møde, mens 400 ikke-serbere – sårede patienter, ansatte, familiemedlemmer, tidligere forsvarere af byen, journalister, kroatisk politiske aktivister og andre civile – blev tvunget ud af sygehuset, til trods for at der var aftalt en evakuering fra sygehuset med Røde Kors. Mindst 264 af disse blev derefter tortureret, mishandlet og dræbt ved Ovčara udenfor byen.

Mrkšić er, sammen med de to andre ansvarlige officerer Miroslav Radić og Veselin Šljivančanin, kendt som *Vukovar-Tre*.

Slaget ved Vukovar var den første store militære konfrontation i Europa siden Anden Verdenskrig. Det var også begyndelsen på de grusomheder og krigsforbrydelser, der kom til at præge disse konflikter på Balkan. I dag har Vukovar flere mindesmærker og andre krigsrelaterede steder end noget andet enkelt sted i Kroatien, og det er derfor en førsteklasses destination for mørk turisme.

Vukovar har en lang historie og passerede mellem forskellige imperier adskillige gange (kroatisk, bulgarsk, osmannisk, habsburgsk osv.), før byen endte som en del af Kongeriget Jugoslavien efter 1. verdenskrig.

Under Anden Verdenskrig var Vukovar en del af NDH ("Independent State of Croatia"), den nazistiske marionetstat drevet af det ultranationalistiske Ustashe.

I Vukovar massakrerede Ustashe omkring 400-500 civile – påståede kommunister, antifascister, medlemmer af modstanden eller sympatisører med partisanerne, hvor størstedelen var serbere – på et sted i den sydlige udkant af byen kaldet Dudik (som tilsyneladende betyder 'lund af morbærtræer') mellem 1941 og 1943. Derefter blev alle tilbageværende fanger fra Ustashe i Vukovar overført til koncentrationslejren Jasenovac.

Vukovar blev befriet i midten af april 1945 af de jugoslaviske partisaner, med en vis bistand fra den sovjetiske Røde Hær. Byens civile tyske befolkning – engang en betydelig andel (over 25

%) på grund af tidligere immigration – blev derefter tvangsfordrevet, og deres ejendomme blev givet til kroater og serbere, da det kommunistiske Jugoslavien blev dannet.

Kort efter krigen blev massegravene ved Dudik opdaget og ligene genbegravet respektfuldt. I 1978 blev et monument til minde om Dudik-grusomhederne specielt bestilt af den anerkendte arkitekt og mindesmærkedesigner Bogdan Bogdanović (som også skabte den berømte stenblomst af Jasenovac). Den blev afsløret i 1980.

Vukovar havde i mellemtiden taget betydelige skridt fremad i økonomisk henseende og blev en vigtig handelshavn ved Donau (hvilket gav den direkte forbindelser til Beograd ned ad floden og f.eks. Budapest op ad floden), hvilket de enorme kornsiloer er et vidnesbyrd om. Det blev også et industrielt center, især inden for fremstilling af sko i den store Borovo-fabrik (som tidligere producerede sko til Bata-mærket).

Og så kom 1991 og krigen vendte tilbage. I begyndelsen af Jugoslaviens opløsning og med Kroatiens erklærede uafhængighed, var spændingerne stigende i Vukovar mellem den etniske kroatiske og de etniske serbiske dele af befolkningen. Barrikader blev rejst mellem etisk forskellige dele af byen, og de første eskalationer af vold indtraf. Så greb militæret ind.

Byen var under belejring af den jugoslaviske hær og serbiske paramilitære styrker i 87 dage, men til sidst tabte de underudrustede og undertallige kroatiske forsvarere, og Vukovar faldt i serbiske hænder. På det tidspunkt var store dele af byen og de omkringliggende bebyggelser, industrier og infrastruktur blevet ødelagt, hvilket førte til endda sammenligninger med Stalingrad. Med hensyn til dødstallet var Vukovar dog i meget mindre målestok.

Stadig ca. 2000 krigere blev dræbt på begge sider, plus langt over tusind civile - og over 20.000 tidligere indbyggere, primært den etniske kroatiske befolkning, blev fordrevet og tvunget i eksil.

Den værste episode af slaget ved Vukovar var [Ovčara- massakren](#), som derfor mindes flere steder. De fulde militære detaljer er skitseret på de relevante museer i Vukovar, og du kan også finde endeløst materiale online.

Det er tilstrækkeligt at sige, at Vukovar oprindeligt forblev i serbiske hænder umiddelbart efter krigen, men til sidst blev returneret til Kroatien i 1997. Kun nogle af den eksilbefolkning er dog vendt tilbage siden, så befolkningen er stadig kun lige over halvdelen af, hvad den havde været før 1991. Og mange krigsruiner er stadig tilbage, bare efterladt, ubrugte, unødvendige.

Økonomisk er Vukovar også stadig langt bagefter, hvad det var før 1991, og nogle industriområder ligger også i ruiner. Af den engang så store skofabrik i Borovo er der for eksempel kun en lille del i drift i disse dage, resten ligger forladt. Af de engang 24.000 ansatte er der kun under tusind tilbage. Samlet set er arbejdsløsheden i Vukovar meget høj, på omkring 40 % ifølge nogle kilder.

Området er også stadig etnisk opdelt, selvom det i disse dage mere er kroaterne, der har overtaget.

Som i dele af Bosnien-Hercegovina får man det indtryk, at der kun er et låg på spændingerne, og at løftet af låget kan resultere i fornyet konflikt.

Hvad der er at se?

Meget! Langt mere end man skulle tro for sådan et fjerntliggende og forholdsvis lille sted. Men historien har sat sine spor her i rigeligt.

Især slaget ved Vukovar og de grusomheder, der fulgte med det, mindes kun omkring et dusin steder. Og så er der de mange krigsruiner og et ejendommeligt jugoslavisk monument, plus et helt nyt kunstmuseum, der også byder på uventede mørke elementer.

- [Ovčara](#)
- [Hospitals mindestuer](#)
- [Homeland War Memorial Center](#)
- [Mindesmærke for veteraner](#)
- [Kirkegård](#)
- [Borovo fabrik](#)
- [Forladte krigsskadede kornsiloe](#)
- [Vučedol kunstmuseum](#)

Herudover er der meget mere. Dette inkluderer først og fremmest Vukovars primære vartegn siden krigen, det beskadigede vandtårn, fyldt med ar fra endeløse beskydninger.

Dette vartegn har en masse i souvenirbutikker, hvor du kan købe skalamodeller i forskellige størrelser, såvel som på bøger og postkort.

Selve tårnet var dog dækket af stilladser. Tilsyneladende gennemgår det et massivt renoveringsprojekt, der vil gøre det til en korrekt varemærket turistattraktion.

Indtil nu har den bare stået der i sin ødelagte tilstand, og bortset fra nogle få eventyrlystne urbexere er der aldrig gået nogen indenfor og op til toppen.

Ud fra illustrationerne på hegnet ved tårnets bund, er det forudset, at ikke kun tårnets strukturelle integritet vil blive sikret, men der vil også være en elevator og en observationsplatform i toppen, muligvis endda en café/ restaurant.

Udover denne mest ikoniske krigsruin, har Vukovar også masser af mindre, f.eks. de mange beboelseshuse, der aldrig blev generobret efter krigen og forbliver beskadigede og forladte. Men der er også større forladte og ødelagte strukturer.

I centrum af byen, mellem den for det meste restaurerede gamle bydel og floden, er en stor forladt hotelbygning, der bare står der tomt. Dette plejede at være Hotel "Dunav" ('Donau'), med ca. 50-værelses kapacitet, fordelt på syv etager. Du kan ikke gå ind (uden at bryde ind og ignorere skiltene), men det er noget af et syn at se udefra.

Det samme er den tidligere togstationsbygning nær havnen, det er en hårdt ramt ruin - dog en meget atmosfærisk en for dem, der værdsætter skønhed i forfaldsæstetik. Den gamle station fik endda et nyt skilt over døren i midten, som ser uoverensstemmende rent og intakt ud. Lige bagved den gamle station ligger havnen med dens kraner samt den lillebitte og intetsigende nye togstation.

Der er også mindre dramatiske eller åbenlyse krigsrelaterede steder. For eksempel er der en mindesten i den sydvestlige udkant af byen, der markerer en massegrav fra krigen i den nederste ende af Nova Street.

Helt upåfaldende er Velepromet-hangarerne lige syd for Homeland War Memorial Center. Men under krigen blev disse tilsyneladende brugt som fangelejr.

Også i den sydlige udkant af byen er Dudik-monumentet Spomen-parken Dudik, der mindes Ustahse-massakrerne under Anden Verdenskrig. Dette mærkelige design af Bogdan Bogdanović består af fem store kegler lavet af sten med kobberspidser i toppen. Derudover er der et par tavler og et sæt "bådsten".

Monumentet blev hårdt beskadiget i slaget ved Vukovar og var i mange år i en sørgelig tilstand, men siden 2016 er det blevet restaureret til sin fordums herlighed. Kobberspidserne er blevet fornyet og marken omkring koglerne ryddet for underskov.

Du kan stadig se nogle ar på keglernes stenkroppe og skudhuller på "bådstenene", men generelt er det blevet tilstrækkeligt restaureret.

I modsætning til Dudik-monumentet forbliver Vukovars tidligere synagoge urestaureret. Det var engang en storslået affære, bygget (i 1889) til det engang betydningsfulde jødiske samfund Vukovar, der hovedsageligt bestod af bosættere fra hele det habsburgske imperium, som var kommet til disse dele i løbet af det 19. århundrede.

I 1941, da nazisterne tog over, blev synagogen plyndret og hårdt beskadiget, og jøderne dræbt i Holocaust. Det, der var tilbage af synagogen, led yderligere ødelæggelse i 1950'erne i den jugoslaviske æra.

I dag er det kun porten og dele af en bagbygning (forladt og tom) der overlever. Men i det mindste ser bygningens tag ud til at være blevet restaureret på et tidspunkt (det ser afgjort nyere ud end resten af bygningen). Og den er kronet af en Davidsstjerne.

En anden stjerne kan findes som en del af metalporten. Tavse tegn på en svunden tid. Set inde fra Memorial Centre of the Homeland War, lige ud over hovedporten, kan du stadig se skudhuller langs sidevæggen af synagogebygningen.

Endnu flere mindesmærker kan findes i byens centrum. Dette er hver side af Vuka-floden, hvor den løber ud i Donau.

Mod syd ligger Den Gamle By, mod nord en nyere klynge af bygninger, herunder et indkøbscenter og et moderne hotel.

Mod vest ligger en lystbådehavn, og for enden af dæmningen på dens sydlige kant står et stort mindekors - dedikeret til ofrene for den kroatiske uafhængighedskrig. Dens base bærer en inskription i et gammelt kroatisk alfabet, der siger "Den, der dør ærligt, vil leve for evigt".

Der er en gangbro syd for marinaen over Vuka, der har noget vild "3D"-effekt graffiti, og som fører dig til pladsen nord for den gamle bydel. Her finder du den obligatoriske buste af det post-jugoslaviske Kroatiens første præsident Franjo Tudjman. Lige bagved ligger det gamle vandtårn foran det forladte "Donau Hotel". Bag hotellet er et mærkeligt monument, der ligner en perlerække af faldende dominosten.

Selv i den for det meste restaurerede gamle bydel (den var i totale ruiner efter slaget ved Vukovar) er der stadig nogle krigsruiner at se.

Resten af Vukovar kan egentlig ikke kaldes særlig smuk. Der er typiske boligblokke fra socialismens æra, men for det meste dets fritliggende eller semi-fritliggende to-etagers familiehuse, der dominerer bybilledet. Det er heller ikke ligefrem et livligt sted.

Det er nemmest at komme til Vukovar i bil. I teorien kan byen også nås med tog, men det er en lang og indviklet rute. Og når du først er i Vukovar, har du alligevel brug for dit eget transportmiddel for at rejse mellem de forskellige individuelle steder.

For at komme rundt i Vukovar og omegn har du også brug for en bil, da de forskellige individuelle steder er udenfor gåafstand fra hinanden.

For indkvartering er der et lille, men anstændigt udvalg af muligheder, herunder meget overkommelige pensioner.

En mere eksklusiv mulighed er Hotel Lav i den moderne del af byens centrum nord for Vukafloden (dyrere, men stadig mere overkommelig end de gennemsnitlige værelsespriser i hovedstaden).

Mad og drikke er også ret overkommelige i Vukovar, selvom udvalget af muligheder for at spise ude er en smule begrænset. Ud over typisk kroatisk og lokal slavisk mad (flodfisk har en del i sidstnævnte) er der kun et par pizzeriaer og et grundlæggende mexicansk sted.

Byen Vinkovci

Vinkovci er en by i Slavonien, i [Vukovar-Syrmia-amtet](#) i det østlige Kroatien.

Byens registrerede befolkning var 28.247 i folketællingen i 2021, den samlede befolkning i byen var 31.057, hvilket gør den til den største by i amtet. Omgivet af mange store landsbyer, er det et lokalt transportknudepunkt, især på grund af dets jernbaner.

Navnet *Vinkovci* kommer fra det kroatisk fornavn [Vinko](#), der er beslægtet med navnet Vincent.

Det har været i brug efter en indvielse af den ældste bykirke [Saint Elijah](#) til [Saint Vincent diakonen](#) i middelalderen. Byens navn på kroatisk er flertal.

Byen blev kaldt *Cibalae* i antikken. Der er ingen kendt latinsk eller græsk etymologi for *Cibalae*, så det antages at være nedarvet fra en tidligere tid. *Cibale* er et toponym afledt af geomorfologi, fra indoeuropæisk *keball- betyder "opstigning" eller "hoved".

Byen og dens omgivelser blev alvorligt påvirket af den kroatisk uafhængighedskrig 1991-95.

Byen lå tæt på frontlinjerne mellem Kroatiens styrker og oprørsrserbere fra SAO Østslavonien, Baranja og Vestsyrmien, men det lykkedes at undgå skæbnen for det nærliggende [Vukovar](#), som blev belejret i det berygtede [slag ved Vukovar](#).

De østlige dele af byen blev væsentligt beskadiget af beskydninger, og den nærliggende landsby [Cerić](#) blev næsten fuldstændig ødelagt.

De væsentligste ødelæggelser i bymidten var bybiblioteket, der brændte ned til grunden, byretten, de katolske og ortodokse kirker, begge dets hospitaler, byens teater, to biografer og et væld af virksomheder og fabrikker.

Pinsekirken blev dynamiseret af lokale kroatisk styrker som gengældelse efter oprørsrserbernes styrker alvorligt beskadigede den lokale katolske præstegård.

I december 1995-96 fungerede Vinkovci jernbanestation som en jernbaneaflastningsbase for den amerikanske hærs 1. panserdivision på vej til Županja for at krydse Sava-floden ind i Bosnien under Operation Joint Endeavour.

Den kroatisk hær har stationeret hovedkvarteret for sin pansrede-mekaniserede vagtbrigade på Vinkovci kaserne. Den nuværende brigade blev dannet i 2007, og den inkorporerede to tidligere vagtbrigader (3. og 5.) samt flere andre enheder dannet i 1990'erne under uafhængighedskrigen.

Vinkovci ligger i den østlige del af Slavonia, 19 km sydvest for [Vukovar](#), 24 km nord for [Županja](#) og 43 km syd for [Osijek](#).

Byen ligger i et fladt land ved [Bosut-floden](#), i en højde på ca. 90 meter, og har et mildt kontinentalt klima. Vinkovci er også en del af den mindre underregion [Syrmien](#).

Den er forbundet med alle hovedjernbaneruter i regionen, mens statsvejene D46 og D55 forbinder den med motorveje, floden Bosut er ikke en vandvej. Nærliggende landsbyer og tilstødende kommuner omfatter [Ivankovo](#), [Jarmina](#), [Markušica](#), [Nuštar](#), [Privlaka](#) og [Stari Jankovci](#).

Byens økonomi er primært baseret på handel, transport og fødevarer - og metalforarbejdning.

Industrier omfatter fødevarer, byggematerialer, træ og træ, metalforarbejdning, læder og tekstil.

På grund af det omkringliggende landbrugsjord er landbrug og husdyravl også bemærkelsesværdigt, og byen er vært for et center for afgrødeforbedring.

Vinkovci jernbanestation er det vigtigste jernbaneknudepunkt i det østlige Kroatien, af jernbaner, der fører fra Bosnien-Hercegovina mod Ungarn og fra hovedstaden Zagreb mod Beograd.

Det store jernbaneknudepunkt, efter Zagreb er det næststørste i Kroatien, og ligger til grund for vigtigheden af transit i Vinkovci.

Vinkovci er også mødestedet for [Posavina-](#) og [Podravina-](#) vejene og skæringspunktet mellem hovedvejen [D55 Županja](#) – Vinkovci – [Vukovar](#) og flere regionale veje.

Vinkovci, og dens jernbanestation er omtalt i Agatha Christies *Murder on the Orient Express* som det sted, hvor Orient-ekspressen bryder sammen.

Byen har et ekstremt rigt kulturliv og historisk arv, den mest interessante attraktion er den [præromanske](#) kirke på Meraja fra 1100, med våbenskjoldene fra kongerne [Koloman](#) og [Ladislas](#), som et af de vigtigste middelalderlige kulturmonumenter i Kroatien.

Bygningen har for nylig fået fjernet de ældgamle tømmerbjælker og tilføjet en ny, moderne, muret overdel og tag.

Den mest berømte årlige begivenhed, en af de største i Slavonien, er folkemusikfestivalen " Vinkovci Autumns", som inkluderer folkloreshowet og præsentationen af Slavoniens folkeskikke. Det er kendetegnet ved en række originale folkemusikoprædener, smukke traditionelle kostumer, en skønhedskonkurrence, konkurrencer fra producenterne af *kulen* (pølse med røget paprikasmag), blommebrandy og andre traditionelle fødevarer, og især af den storslåede afslutningsparade .

Vinkovcis musikskole [Josip Runjanin](#) er opkaldt efter komponisten af den kroatiske nationalsang *Lijepa naša domovino*.

Byen Zupanja

Županja er en by i det østlige Slavonien, beliggende 254 km øst for Zagreb. Det er administrativt en del af [Vukovar-Syrmia County](#) og beboet af 12.090 mennesker (2011).

Županja ligger ved [Sava](#) -floden overfor Bosnien-Hercegovina, og er stedet for en grænseoverskridende bro med byen [Orašje](#) i [Bosnien-Hercegovina](#).

Motorvej [A3 Zagreb - Slavonski Brod - Beograd](#) passerer nord for den, og byen kan også nås med en lokal jernbane fra [Vinkovci](#) samt [statsvejen D55](#) . Folketællingen i 2011 registrerede 96,72% kroater i kommunen.

Området Zupanja har været permanent beboet af mennesker siden forhistorisk tid.

De første bosættelser blev dannet i yngre stenalder, på forhøjede højdedrag langs adskillige mindre vandløb i floden Sava.

I 1536 oprettede osmannerne en lille militær kontrolpost med en kabelfærg til transport af varer og lokalbefolkning på begge sider af floden Sava på det sted, hvor Zupanja stadig i dag løber ud i Sava.

Efter den osmanniske hærs nederlag i 1683 nær Wien, i efteråret 1687, flyttede hæren til Bosnien med kabelfærg fra Zupanja før den østrigske kejserhærs stormløb.

I 1880, Engelske industrifolk kom til Zupanja for at starte opførelsen af en fabrik af ege-tanninekstrakt, som blev brugt til garvning af læder.

I deres fritid spillede englænderne en usædvanlig leg - de løb i alle retninger efter en lille, rund stram hud (bold). Sådan blev fodbold født i Kroatien i 1880.

I dag er Županja et glimrende udgangspunkt for forskning og at lære kulturen, traditionerne og skikkene i Slavonien og denne del af Kroatien at kende.

Vi anbefaler, at du besøger Stjepan Gruber Homeland Museum. Du kan nyde en gå- eller cykeltur på den smukke promenade langs Sava-floden, som fører fra Poloj til sukkerfabrikken. Gå heller ikke glip af at se byens vigtigste torv, hvor der er et monument over den første fodbold i Kroatien og stadion for den første fodbold i Kroatien.

The Golden Thread Road, der forbinder Županja og de omkringliggende steder - Štitar, Babina Greda, Kruševica, Cerna, Šiškovec, Gradište, Bošnjake, Drenovce, Vrbanja er et unikt turistmål.

Udover fred, ro og den smukke slaviske slette, byder byen på traditionelle lokale delikatesser og specialiteter såsom Slavonian Kulen, forfriskende dråber hjemmelavet blommebrandy, alt sammen med historien om muntre og altid gæstfrie værter.

Byen Ilok

Ilok er den østligste by i Kroatien, der danner en geografisk fremtrædende plads omgivet af [Vojvodina](#).

Beliggende i [Syrmia](#) -regionen, ligger det på en bakke med udsigt over [Donau](#) -floden, som danner grænsen til [Bačka](#) -regionen i Serbien.

Byen er hjemsted for et [franciskanerkloster](#) og [Ilok Slot](#), som er en populær dagstur for indlandske turister.

Den 17. oktober 1991 under begyndelsen af den kroatiske uafhængighedskrig flygtede ikke-serbere, da den jugoslaviske nationale hær ledet af serbiske paramilitære besatte området, men skånedes det for ødelæggelse på grund af dets hurtige omgivelse og besættelse. Mellem 1991 og 1995 var Ilok en del af den serbiske republik Krajina. Området blev fredeligt genintegreret i Kroatien i 1998.

Ilok er en underudviklet kommune, som statistisk er klassificeret som den første kategori af særlige statslige bekymringer af den kroatiske regering.

Ifølge folketællingen i 2021 havde selve byen 3.928 indbyggere, og hele Ilok kommune havde 5.147.

Før folketællingen i 2001 blev byen betragtet som en del af den gamle kommune [Vukovar](#). Med et udtalt problem med befolkningsnedgang i det østlige Kroatien forårsaget af befolkningens aldring, virkningerne af den kroatiske uafhængighedskrig og emigration efter Kroatiens tiltrædelse af Den Europæiske Union, faldt befolkningen i byen og tre forstæder på tidspunktet for folketællingen i 2021 til 5.045 fra 2011-befolkningen på 6.767.

Ilok er et af centrene for kulturlivet i det kroatiske slovakiske samfund. Det slovakiske samfund i Ilok er tæt forbundet med slovakkerne i Serbien, hvor der er slovakiske samfund og slovakiske majoritetslandsbyer lige på den anden side af grænsen, og hvor slovakisk sprog er et af de officielle sprog i [Vojvodina](#).

Da evangeliske slovakker fik ret til at bosætte sig og købe ejendom i Slavonien i 1859, begyndte slovakiske bosættere på den anden side af Donau-floden i [Bačka](#) at flytte til [Syrmien](#).

Den Slovakiske Evangeliske Kirke af den Augsburgske Bekendelse etablerede det lokale sogn i Ilok i 1864 med en bygning, der betjener et sted for tilbedelse, en skole og en lærerlejlighed.

Den slovakiske evangeliske skole, som eksisterede indtil 1896, var på det tidspunkt en af fire konfessionelle skoler i byen sammen med den kroatiske katolske, serbiske ortodokse og den jødiske israelitiske skole.

Statsstøttet skoleuddannelse i Ilok blev genoptaget i 1922 efter etableringen af Kongeriget af serbere, kroater og slovenere og den offentlige slovakiske skole vil fortsætte sit arbejde indtil 1957.

Den første slovakiske kulturforening blev oprettet af elever fra det lokale gymnasium i 1925, som samme år tilsluttede sig sammenslutningen af tjekkoslovakiske akademikere i Jugoslavien. Det slovakiske læsesamfund blev oprettet i 1928, som bevarede dette navn indtil 1951, da det ændrede navnet til det nutidige navn, den *slovakiske kultur- og uddannelsesforening Ľudovít Štúr*.

Slovakisk afdeling af den nationale union af tjekkere og slovakker blev etableret i Ilok i 1981, hvor det slovakiske kulturliv fortsatte selv under den kroatiske uafhængighedskrig.

Efter færdiggørelsen af De Forenede Nationers overgangsadministration for Østslavonien, sluttede Baranja og Western Sirmium *slovakiske kultur- og uddannelsesforening Ľudovít Štúr* sig til Slovakernes Union i Kroatien, mens den lokale Matica slovenská blev etableret den 18. december 1997.

I den periode brugte det slovakiske samfund retten til at organisere slovakisk sprogundervisning for de første fire klasser indtil skoleåret 2002/2003, hvorefter der kun blev tilbudt valgfrie slovakiske klasser.

I 2014 fejrede lokalsamfundet 140 års eksistens af den evangelisk-slovakiske kirke i Ilok.

Denne gamle kongelige by rejser sig over Donau, i området Srijem, omgivet af skråningerne af Frushka gora og endeløse vinmarker, og arver sin rige og turbulente fortid.

Navnet Ilok blev første gang nævnt i 1267, og den mest berømte ejer af Ilok var Nikola Ilochki, i det 15. århundrede, en kroatisk-ungarsk adelsmand, i hvis tid bymidten var befæstet med mure, der for det meste er bevaret, og i dag er en af seværdighederne i Ilok.

Ilok har fundet sin plads på Kroatiens turistkort, og udover lokalbefolkningen bliver denne by i det fjerne østlige Kroatien i stigende grad besøgt af gæster fra europæiske lande, hvilket efterlader dem fulde af indtryk af Iloks skønheder og den mægtige Donau, vin og gastronomi, fred og langsomt liv for indbyggerne der.

Ilok, som den østligste bebyggelse i Republikken Kroatien, kaldes ofte "stedet, hvor Kroatien begynder".

Ilok forbindes med en anden interessant linje fra historien med spørgsmålet "Hvorfor ringer kirkeklokkerne ved middagstid?". Det almindelige og dagligdags faktum, at kirkeklokkerne ringer ved middagstid, har en stærk forbindelse med Ilok og Capistrano. Nemlig da nyheden om den kristne hærs sejr over osmannerne nær Beograd under ledelse af Ivan Hunjadi (Janko fra Sibiu) nåede Capistrano og den daværende pave i Rom, beordrede han alle klokkerne til at ringe i det navn og ære.

Denne handling har været en del af det kristne religiøse ritual indtil i dag.

Byen/Øen Otok

Otok, der både er en ø og en by ligger i [Vukovar-Srijem Amt](#).

Øen ligger i det vestlige [Syrmia](#). En af de vigtige faktorer i den generelle økonomiske udvikling af byen Otok, og dermed udviklingen af turismen, er den geografiske og trafikale position i forhold til den 20 km fjerne by Vinkovci, byen Vukovar og byen Županja.

Den eksisterende og planlagte vejkommunikation muliggør direkte udgang til hovedvejen Vinkovci-Županja, dvs. Zagreb-Lipovac-Beograd-motorvejen og forbindelsen med landene i Sydøsteuropa. Af særlig betydning vil være den planlagte opførelse af Šokac-motorvejen, som vil forbinde havnen ved Sava-floden (gunja-bosættelsen på grænsen til Bosnien-Hercegovina) med havnen ved Donau-floden i Vukovar.

I 1857 havde øen 2952 indbyggere, ved århundredeskiftet (1900) havde den 3555, i 1948 havde den 3868 indbyggere med tendens til at vokse. I dag har øen 5858 indbyggere ifølge folketællingen i 2001. 99% er katolikker.

Øen blev nævnt allerede i det 13. århundrede som Ottok og nævnes også mellem 1333 og 1335, da pavens legat besøgte denne landsby tre gange og modtog en middelmådig sum i dette sogn.

I den videre udvikling af denne store landsby fik den kommerciel betydning, der blev opretholdt og fortsatte med at udvikle sig mere og mere indtil tyrkernes ankomst.

På det tidspunkt blev øen styret af ungarske adelsmænd Gut-Keledi (to slaviske forbud kom også fra denne familie).

Øen nævnes også i 1428 som possession Ahak, som var i besiddelse af den feudale Alashan-familie.

Øen blev navngivet mest sandsynligt, fordi oversvømmelsen på det tidspunkt var omgivet af vand fra alle sider, og efter nogle år blev den navngivet, fordi den var omgivet af skov.

Efter udryddelsen af Alašan Talovci i 1437 erhvervede besiddelse fra Sigismund. De solgte ejendommen til ærkebiskoppen af Kaloch (1476). Ejendommen havde omkring 76 landsbyer.

Med den tyrkiske erobring i 1526 kom denne region ind i Cadillac, som havde sit hovedkvarter i tyskerne.

Med freden i Srijemski Karlovci (1699) blev ø-regionen befriet fra tyrkerne. Efterhånden etableres den militære grænse.

I 1700 begyndte udvandringen af denne gamle befolkning omkring vejen fra Vinkovci til Savafloden, som blev befæstet noget syd for den gamle landsby og dens regionale landsbyboere.

Denne forskydning blev afsluttet i 1720. Siden da blev den gamle ø forladt, og en ny begyndte at udvikle sig, hvilket steg med flere oprindelige folk fra de omkringliggende ølandsbyer og bosættelser.

I løbet af det 13.-16. århundrede var der ingen befæstninger i øens gamle område, og Otok var bare en købstad med et relativt stort område, hvor der var store skove og rigelig agerjord og enge.

Men i oldtiden havde Otok en fæstning med det lokale navn Gradina, som blev befæstet af kroater før forbindelsen med ungarene og måske af nogle mennesker før kroaternes ankomst.

Ø-kirken St. Anthony var efter befrielsen fra tyrkerne for lille til lokalbefolkningen, men det var først i 1782, at opførelsen af et nyt murværk begyndte, som blev afsluttet to år senere. Kirken led frygtelig skade under Anden Verdenskrig, men den blev genopbygget.

I 1970'erne blev kirken revet ned, og endelig i 1979 blev der bygget en ny kirke.

Mellem øen og landsbyen Bošnjaci, på vejen, kan du se en romersk voldgrav med dobbelte skyttegrave. I Otok er sokaci dekoreret under tråd. Med omorganiseringen af den militære grænse var dens indbyggere en del af forskellige virksomheder.

I 1772 fik øboerne en triviell skole, og på grund af eksporten af store mængder træmasse i 1886. Øen fik også en jernbane, og et telegramkontor. I 1953 fik øen elektricitet, og elektriske møller dukkede op.

Naturpark "Virovi" er blevet erklæret et beskyttet landskab i Vukovar-Srijem County. Området omfatter floden Virovi og den omkringliggende skov af eg.

Boblebade er et naturligt fænomen. På grund af den næsten uberørte natur har øens boblebade bevaret indfødte fuglearter som ornitologer kun finder i området med dette usædvanlige vandløb.

Det er det samme med fisk, der kun findes i denne skovstrøm. Under kraftig nedbør om foråret og efteråret stiger vandstanden betydeligt. Derefter etablerer boblebadene en naturlig forbindelse, der flyder med Spačva-floden, og over den med Bosut og Sava, der fungerer som en langsomt flydende rivulet. Derfor stammer navnet Virovi sandsynligvis fra kildefænomenet - vira.

Lodges er en særlig reserve af skovvegetation. Reservatet har været under beskyttelse siden 1975 og repræsenterer en gammel slavisk egeskov med træer af imponerende dimensioner. Reserven er primært beregnet til videnskabelig forskning og uddannelse for elever og studerende. Det har en permanent overflade under UNESCO's mab (mand og biosfære) program.

I forårsmånederne hældes Virovi på grund af store mængder regn på skovområder og på græsning af rydningen, det mest berømte naturlige rugeri af karper i det østlige Kroatien.

Målet er at bestemme faunapopulationerne, deres beskyttelse, blomsterelementer, dvs. sammensætning, kemisk sammensætning af jord, vand, ichthyofauna (fisk) og deres naturlige føde med særlig vægt på et af de sidste naturlige karpeklækkerier i dette område.

På græsgangen i lysningen langs kanten af Spačva-skovbassinet er et kæmpe egetræ, der er hundreder af år gammelt, bevaret. Kæmpe eg bidrager væsentligt til berigelsen af øens naturarv. Der er et forslag på vej om at sætte den under beskyttelse.

På græsset i Clearingder er også et anlæg, hvor sorte slaviske grise kan ses langs kanten af Spačva-skovbassinet.

Det er en kroatisk autokton race af grise, der traditionelt opdrættes i denne region. Loven om beskyttelse af indfødte racer er beskyttet mod udryddelse. Det er især vigtigt, at det er meget modstandsdygtigt. Det kan dyrkes med lethed på en omfattende måde, det vil sige på græsgange.

Kødet er af høj kvalitet, og fra modne voksne sorte grise, dvs. deres kød som råmateriale, tilberedes produkter af meget høj kvalitet (kulen, pølse osv.) og repræsenterer en særlig sund mad, fordi den opnås ved en sund måde at opdrætte på.

Øen Kulenijada præsenterer også et produkt af indenlandsk køkken med en særlig smag og kvalitet fra den sorte slaviske autoktone svineavl, der tiltrækker stor opmærksomhed i hele Kroatien takket være Association of Breeders of Black Slavonian Pig Breeds, hvis nationale hovedkvarter er i Otok.

Øboerne organiserer traditionelt øen Kulenijada, hvis speciale er kulen fra husdyrracer af svin. Producenter i kulens kvalitet konkurrerer på kulenijada. Der smages højt vurderede, uddeles priser og priser til de bedste producenter. En solid middag med traditionelt slavisk køkken, slavisk brandy, især blommebrændevin, vin og andre drikkevarer arrangeres, ledsaget af slaviske musikere. Målet er at fremme indenlandske slaviske kulen, forbinde producenter fra hele Kroatien, fremme kød fra sort slavisk svineopdræt som en fremtidig økologisk mad, reklamere for kulen, vise skikkene i denne region.

Øens Suvara, en hestedrevet mølle, der går tilbage til det 19. århundrede, er et monument af højeste kulturelle værdi og det eneste restaurerede og bevarede objekt af sin art i Kroatien og Sydøsteuropa. Tilbuddet fra møllen vil være en særlig attraktion for mange elskere af naturlig sund mad opnået fra mel af malet korn ved at dreje slibesten og ifølge opskriften fra Josip Lovretić også fra det 19. århundrede.

En souvenir af terracotta suvara kan købes og der er også skrevet en bog om otte ø-suvarer, der vidner om den århundredgamle tilstedeværelse af denne type traditionel konstruktion og formaling af korn i otok.

Heste fra Hesteavlsforeningen «Otok» præsenterer ofte slibningen for mange besøgende i suvara.

Præsentationen af suvara blev også udført i Japan, hvor den tiltrak ekstraordinær opmærksomhed fra den del af verden. Suvara-emblemet findes i kommunens våbenskjold. Suvara er en verdens sjældenhed.

I umiddelbar nærhed af øens Virovi er der næppe synlige rester af VIR GRAD, en tidligere fæstning bygget i det 14. og 15. århundrede for at forsvare sig mod tyrkerne.

På græsmarken i The Clearing blev der bygget et improviseret rum til ridesport, som blev arrangeret af hesteavlsforeningen fra Otok, og hvor der som en del af Island Spring-programmet traditionelt afholdes et ridestævne kaldet Golden Manes.

Som en del af arrangementet er der en udstilling af heste fra medlemmer af Hesteavlsforeningen Otok, en turnering i teklić ridning, dressurridning, to-vognsridning og forhindingspringkonkurrencer. Særlig opmærksomhed hos mange publikummer vækkes af traditionelle konkurrencer i hestesko og lastning af træstammer med en "scaler".

Et ridestævne, der er på fremmarch og blev initieret af en hesteavlsforening fra Otok.

Formålet med manifestetion er at fremme hesteavl, avl og bevarelse af racer, men også at fremme ridesport.

I 2005 placerede kulturministeriet under forebyggende beskyttelse en privat samling af etnografiske og kulturhistoriske genstande i Otok, og i 2006 blev der truffet en beslutning om at bestemme egenskaberne for kulturværdier og registrere samlingen.

Samlingen består af forskellige brugbare genstande fra landdistrikterne, beklædningsgenstande, værktøjer inden for landbrug, skovbrug, håndværk og håndværk, sakrale genstande samt genstande, der præsenterer landsbyens kulturhistorie. Ejeren af samlingen Josip Bašić, har samlet gamle genstande siden 1966 og har samlet mere end 700 genstande, som han ønsker at donere til byen Otok, som en arv til fremtidige generationer.

I løbet af 2007 begynder opførelsen af bygningen af kulturcentret i Otok, inden for hvilken plads vil blive reserveret til bymuseet og indkvartering af en del af genstandene fra Josip Bašićs samling.

I midten af øen, på King Tomislav Square, blev der rejst et monument til de faldne kroatiske flyvere og forsvarere af øen, som på tidspunktet for øens forår fremkalder minder om de kroatiske væbnede styrkers storslåede sejr i hjemlandskrigen. Et monument over de faldne forsvarere af Komletinci blev også rejst i centrum af Komletinci.

Kulturlivet er for det meste beriget af ISLAND SPRING, en kulturel, økonomisk og sportsbegivenhed, der er blevet afholdt siden 1993 i maj og juni med et rigt og begivenhedsrigt program.

Ud over arrangementets organisationskomité deltager det kulturelle og kunstneriske samfund Filipovčice fra Komletinci, næsten alle foreninger, klubber, samfund, samfund og institutioner, der opererer i kommunen, i realiseringen af øens forårsprogram.

På denne måde bliver de endnu mere bekræftet og opmuntret til at arbejde i foreningen. Arrangementet har til formål at bevare og udvikle Šokac og slavisk kulturarv.

Sanggruppen Vezenske fra Otok og sanggruppen Maja fra Komletinci er også blevet profileret med deres aktiviteter, og for nylig er ungdomskoret Gracija i Otok blevet etableret.

Kunstnersammenslutningen Otočki vir arrangerer hvert år en række interessante udstillinger.

Overfor suvara værner Ivan Popić stadig om sit gamle hobbyhåndværk fra Opačar, der i et halvt århundrede udstyrer adskillige medlemmer af slaviske kulturelle og kunstneriske samfund med sin opanci.